

Sygn. akt II W 103/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2015 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Krzysztof Wildowicz

Protokolant Helena Oniszczyk

po rozpoznaniu w dniach 2 lipca 2014 r., 15 grudnia 2014 r., 18 lutego 2015 r. i 13 maja 2015 r. sprawy

R. O., syna H. i M. z domu K., urodzonego w dniu (...) w D.,

obwinionego o to, że:

jako kierownik budowy, parkingu dla samochodów osobowych na 60 stanowisk ze zjazdami publicznymi z drogi krajowej numer (...) i drogi wojewódzkiej numer (...) na działkę o numerze geodezyjnym (...), położoną w B. u zbiegu ulic (...) (kategoria obiektu – XXII), realizowanego w oparciu o decyzję Starosty (...) w B. Numer (...) z dnia 16 czerwca 2010 roku, znak: A.. (...) - (...), nie dopełnił obowiązków określonych w art. 42 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 roku Prawo budowlane, to jest brak odpowiedniego zabezpieczenia terenu budowy; w/w. okoliczność została ujawniona w dniu 26 września 2013 roku w trakcie przeprowadzonej przez pracowników Powiatowego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego w B. kontroli wymienionego na wstępie obiektu budowlanego,

to jest o czyn z art. 93 pkt 4 ustawy z dnia 7 lipca 1994 roku Prawo budowlane,

I. obwinionego **R. O.** w ramach zarzucanego mu czynu uznaje za winnego tego, że w okresie od bliżej nieustalonego dnia do dnia 26 września 2013 r. w B. jako kierownik budowy parkingu dla samochodów osobowych na 60 stanowisk ze zjazdami publicznymi z drogi krajowej numer (...) i drogi wojewódzkiej numer (...) na działkę o numerze geodezyjnym (...), położoną w B. u zbiegu ulic (...) (kategoria obiektu – XXII), realizowanego w oparciu o decyzję Starosty (...) w B. Numer (...) z dnia 16 czerwca 2010 roku, znak: A.. (...) - (...), nie dopełnił obowiązku określonego w art. 42 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 roku Prawo budowlane, to jest odpowiedniego zabezpieczenia terenu budowy, **to jest popełnienia czynu z art. 93 pkt 4 ustawy z dnia 7 lipca 1994 roku Prawo budowlane** (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku, poz. 1409) i za to na mocy art. 93 pkt 4 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane wymierza mu **karę 200 (dwustu) złotych grzywny;**

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty, kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania w sprawie oraz kwotę 2.543,31 (dwa tysiące pięćset czterdzieści trzy 31/100) złotych tytułem należności przyznanych biegłym powołanym do wydania opinii w sprawie.

Sędzia:

II W 103/14

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. O. jest mieszkańcem Ł.. Prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) Przedsiębiorstwo Budowlano Handlowe (...)-(...) Ł. ul. (...) i jest właścicielem tego podmiotu gospodarczego. Z zawodu jest technikiem budowlanym i posiada uprawnienia budowlane nr Ł.. 12/76 udzielone przez Urząd Wojewódzki w Ł. w specjalności ogólnobudowlanej.

Starosta (...) w B. decyzją numer (...) z dnia 16 czerwca 2010 r., znak A.. (...) - (...) zatwierdził projekt budowlany i udzielił pozwolenia na budowę parkingu dla samochodów osobowych na 60 stanowisk ze zjazdami publicznymi z drogi krajowej nr (...) i drogi wojewódzkiej nr (...) na działkę nr geod. (...) położoną w B. u zbiegu ulic (...). W/w decyzja wydana została na wniosek inwestora (...) Przedsiębiorstwa Budowlano Handlowego (...), (...)-(...) Ł., ul. (...). Obowiązki kierownika w/w budowy objął R. O..

W dniu 22 czerwca 2010 r. inwestor zawiadomił Powiatowy Inspektorat Nadzoru Budowlanego w B. o tym, że w dniu 1 lipca 2010 r. zamierza rozpocząć roboty budowlane w zakresie w/w inwestycji.

W dniu 26 września 2013 r. inspektorzy Powiatowego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego w B. przeprowadzili kontrolę w/w budowy. W tym czasie wykonane już były zjazdy z drogi krajowej nr (...) oraz drogi wojewódzkiej nr (...) na działkę nr geod. (...). Na terenie budowy złożono również płyty budowlane i inne elementy betonowe. Wykonano również niwelację terenu. Inspektorzy stwierdzili także, że teren budowy nie jest odpowiednio zabezpieczony, tj. brak jest ogrodzenia zabezpieczającego przed dostępem osób postronnych, które jest wymagane dla tego typu robót budowlanych. Obowiązek ten spoczywał na kierowniku budowy, tj. na R. O..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o część wyjaśnień obwinionego R. O. (k. 46v-47), część zeznań świadka E. K. (k. 47-47v), a także kserokopię protokołu kontroli wraz z dokumentacją fotograficzną (k. 2-5), kserokopię zawiadomienia (k. 6), kserokopię oświadczenia (k. 7), wydruk dwóch zdjęć (k. 25), kserokopię dziennika budowy (k. 26-32), kserokopię decyzji (k. 40) oraz opinie biegłych z zakresu budownictwa (k. k. 53-59v, 91-97, 124-129).

R. O. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że kierownikiem budów jest od 1976 r. i tego typu robót budowlanych wykonywał wiele. Jego zdaniem przy tego typu budowach nie jest wymagane wykonywanie ogrodzenia terenu budowy. Podniósł, że to do kierownika budowy należy ocena w jakich sytuacjach powinno być wykonane zabezpieczenie terenu by nie stworzyć zagrożenia dla osób postronnych. Decyduje o tym i odpowiada za to kierownik budowy. Wskazał, że w przypadku przedmiotowej budowy wokół terenu były rowy melioracyjne, które nie powstały w wyniku wykonywanych tam prac. Na wjeździe i wyjeździe była tablica informacyjna oraz tablica „zakaz wstępu, teren budowy”. Była również rozciągnięta biało-czerwona taśma ostrzegawcza. R. O. uważał, że było to wystarczające. Jego zdaniem nie było potrzeby wykonania innego zabezpieczenia terenu budowy gdyż prace były wykonywane na jednym poziomie, nie było dołów, wykopów, a w związku z tym zagrożenia. Ponadto brak konieczności ogrodzenia wynikał z treści samego pozwolenia na budowę. Dodał, że decyzja o ogrodzeniu musi być również uzasadniona gospodarczo gdyż ogrodzenie terenu „kosztuje” (k. 46v-47).

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu w świetle materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wina i okoliczności popełnienia przez obwinionego zarzucanego mu czynu nie budzą jakichkolwiek wątpliwości.

Bezspornym w sprawie jest, że Starosta (...) w B. decyzją numer (...) z dnia 16 czerwca 2010 r. znak A.. (...) - (...) zatwierdził projekt budowlany i udzielił pozwolenia na budowę parkingu dla samochodów osobowych na 60 stanowisk ze zjazdami publicznymi z drogi krajowej nr (...) i drogi wojewódzkiej nr (...) na działkę nr geod. (...) położoną w B. z zbiegu ulic (...). W/w decyzja wydana została na wniosek inwestora (...) Przedsiębiorstwa Budowlano Handlowego (...), (...)-(...) Ł., ul. (...) (dowód – kserokopia decyzji k. 40). Obowiązki kierownika w/w budowy objął R. O. posiadający uprawnienia budowlane nr Ł.. 12/76, o czym zawiadomił Powiatowy Inspektorat Nadzoru Budowlanego w B. w dniu 22 czerwca 2010 r. (dowód – kserokopia oświadczenia k. 7). W dniu 22 czerwca 2010 r. inwestor zawiadomił Powiatowy Inspektorat Nadzoru Budowlanego w B. o tym, że w dniu 1 lipca 2010 r. zamierza rozpocząć roboty budowlane w zakresie w/w inwestycji (dowód – kserokopia zawiadomienia k. 6).

Poza sporem jest również to, że w dniu 26 września 2013 r. inspektorzy Powiatowego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego w B. przeprowadzili kontrolę w/w budowy, podczas której obecni byli R. O. i E. K. (dowód – kserokopia protokołu kontroli k. 2-5).

Bezspornym jest także to, że do czasu kontroli na terenie w/w budowy wykonane już były zjazdy z drogi krajowej nr (...) oraz drogi wojewódzkiej nr (...) na działkę nr geod. (...). Na terenie budowy złożono również płyty budowlane i inne elementy betonowe. Wykonano również niwelację terenu. Do czasu w/w kontroli teren przedmiotowej budowy nie był również ogrodzony. Rozciągnięta była jedynie biało-czerwona taśma ostrzegawcza oraz ustawione tablice informacyjne oraz tablica „teren budowy, wstęp wzbroniony” (dowód – kserokopia protokołu kontroli k. 2-5; kserokopia dziennika budowy k. 26-32; dokumentacja fotograficzna k. 25; wyjaśnienia obwinionego k. 46v-47; zeznania świadka E. K. k. 47-47v).

W ocenie Sądu wyjaśnienia R. O. i zeznania E. K. w powyższym zakresie jako zbieżne ze sobą oraz przywołaną wyżej dokumentacją są wiarygodne.

Zadaniem Sądu było ustalenie, czy teren w/w budowy był odpowiednio zabezpieczony, który to obowiązek zgodnie z treścią przepisu art. 42 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane spoczywał na kierowniku budowy, tj. w tym przypadku na R. O..

Mając na uwadze wniosek obrońcy obwinionego złożony na rozprawie w dniu 2 lipca 2014 r. (k. 47v), a także fakt, iż okoliczności te mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy i wymagają wiadomości specjalnych, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu budownictwa na okoliczność ustalenia, czy teren przedmiotowej budowy prowadzonej przez R. O. był odpowiednio zabezpieczony i czy dla tego typu robót budowlanych wymagane jest ogrodzenie terenu budowy. Oskarżyciel publiczny upatrywał bowiem nieodpowiedniego zabezpieczenia przez obwinionego terenu budowy właśnie poprzez brak ogrodzenia.

Biegły M. T. w swoich pisemnych opiniach, zarówno pierwszej, jak i uzupełniającej, sporządzonej na skutek złożenia szeregu zastrzeżeń przez obrońcę obwinionego, jednoznacznie i bez jakichkolwiek wątpliwości wskazał, że teren budowy prowadzonej przez R. O. u zbiegu ulic (...) w B. w dacie kontroli przeprowadzonej przez Powiatowy Inspektorat Nadzoru Budowlanego nie był odpowiednio zabezpieczony. Nadmienić należy, że przed wydaniem w/w opinii biegły dokonał oględzin przedmiotowego terenu budowy. Ponadto korzystał z całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, a także dokumentów dostarczonych mu przez obwinionego w trakcie oględzin. Biegły przeanalizował również obowiązujące w omawianym zakresie przepisy prawa. Mając to wszystko na uwadze M. T. stwierdził, że dla tego typu robót budowlanych wymagane jest ogrodzenie terenu budowy (k. 53-59v, 91-97).

Wobec postawy obrońcy obwinionego, Sąd dopuścił dowód z opinii kolejnego biegłego z zakresu budownictwa, na okoliczności jak we wcześniejszej opinii.

Biegły K. B. po przeanalizowaniu dostępnego materiału dowodowego oraz literatury źródłowej zawierającej uregulowania prawne dotyczące omawianej materii, również kategorycznie stwierdził, że teren przedmiotowej budowy nie był odpowiednio zabezpieczony gdyż dla robót budowlanych tego typu wymagane jest ogrodzenie terenu budowy (k. 124-129).

W ocenie Sądu powyższe opinie biegłego M. T. i K. B. są jak najbardziej miarodajne. Przede wszystkim są one pełne, jasne, rzeczowe i zostały sporządzone przez osoby posiadające odpowiednie doświadczenie i wiedzę. Biegli szczegółowo ustosunkowali się do pytania postawionego przez Sąd. Jednocześnie wnioski zawarte w tych opiniach poparte zostały logicznymi argumentacjami, które w całości zasługują na uwzględnienie.

Na marginesie należy jedynie zauważyć, niezależnie od treści w/w opinii, że regulacja zawarta w przepisie art. 42 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane, która wymaga od kierownika budowy odpowiedniego zabezpieczenia terenu budowy (rozbiórki), ma bezpośredni związek z unormowaniem zawartym w art. 22 pkt 3d w/w ustawy, nakładającym obowiązek podejmowania przez kierownika budowy niezbędnych działań uniemożliwiających

wstęp na budowę osobom nieupoważnionym. Z pewnością rozciągnięcie wokół terenu budowy taśmy ostrzegawczej koloru biało-czerwonego oraz ustawienie tablicy o treści „teren budowy wstęp wzbroniony” nie było wystarczające do tego by osoby nieupoważnione nie mogły wejść na teren budowy.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd uznał, że wyjaśnienia R. O., w których przekonywał, że teren budowy parkingu dla samochodów osobowych na 60 stanowisk ze zjazdami publicznymi z drogi krajowej nr (...) i drogi wojewódzkiej nr (...) na działkę nr geod. (...) położoną w B. u zbiegu ulic (...) był odpowiednio zabezpieczony, gdyż dla tego typu robót budowlanych nie jest wymagane wykonanie ogrodzenia, są jedynie przyjętą przez niego linią obrony. Pozostają one bowiem w oczywistej sprzeczności z uzyskanymi przez Sąd opiniami biegłych z zakresu budownictwa. Dlatego też należało je odrzucić.

Reasumując, opisane wyżej dowody uzupełniają się i tworzą logiczną całość, nie pozostawiając zdaniem Sądu jakichkolwiek wątpliwości, co do tego, że R. O. dopuścił się zarzucanego mu czynu. Dowody te potwierdziły, że w okresie od bliżej nieustalonego dnia do dnia 26 września 2013 r. w B., jako kierownik budowy parkingu dla samochodów osobowych na 60 stanowisk ze zjazdami publicznymi z drogi krajowej numer (...) i drogi wojewódzkiej numer (...) na działkę o numerze geodezyjnym (...), położoną w B. u zbiegu ulic (...), realizowanego w oparciu o decyzję Starosty (...) w B. numer (...) z dnia 16 czerwca 2010 r. znak A.. (...)- (...), nie dopełnił obowiązku określonego w art. 42 ust 2 pkt 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane, to jest odpowiedniego zabezpieczenia terenu budowy. Zachowaniem swoim wyczerpał więc ustawowe znamiona wykroczenia przewidzianego w art. 93 pkt 4 ustawy z dnia 7 lipca 2010 r. Prawo budowlane.

Sąd nie miał przy tym żadnych wątpliwości, co do tego, że Powiatowemu Inspektoratowi Nadzoru Budowlanego w B. przysługiwały w niniejszej sprawie uprawnienia oskarżyciela publicznego. Uprawnienie to wynika bowiem wprost z treści przepisu art. 17 § 3 k.p.w. zgodnie z którym organom administracji rządowej i samorządowej, organom kontroli państwowej i kontroli samorządu terytorialnego oraz strażom gminnym (miejskim) uprawnienia oskarżyciela publicznego przysługują tylko wówczas, gdy w zakresie swego działania w tym w trakcie prowadzonych czynności wyjaśniających ujawniły wykroczenia i wystąpiły z wnioskiem o ukaranie. Nie może budzić wątpliwości, że Powiatowy Inspektorat Nadzoru Budowlanego jest organem administracji zespolonej na poziomie powiatu w zakresie nadzoru budowlanego. Niewątpliwym jest również, że to Powiatowy Inspektorat Nadzoru Budowlanego w B. ujawnił przedmiotowe wykroczenie i wystąpił z wnioskiem o ukaranie.

W ocenie Sądu wymierzona obwinionemu kara grzywny jest odpowiednia biorąc pod uwagę zarówno okoliczności obciążające jak i łagodzące, a także warunki i właściwości osobiste sprawcy. Nadto jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu i zawinienia obwinionego.

Okolicznością łagodzącą jest niewątpliwie dotychczasowa niekaralność obwinionego (k. 38).

Niewątpliwie czyn, którego dopuścił się obwiniony jest społecznie szkodliwy. Nieodpowiednie zabezpieczenie terenu wykonywanej przez R. O. budowy mogło umożliwić wejście na jej teren przez osoby nieuprawnione. Obwiniony nie wykonał ciężącego na nim obowiązku i nie dostosował się do stosownych regulacji w tym zakresie. Jednocześnie R. O. miał możliwość zgodnego z prawem zachowania i dlatego jego czyn należy uznać za zawiniony.

Wymierzając karę grzywny, Sąd miał na uwadze dochody obwinionego, jego warunki osobiste i rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Sąd uznał, że kara grzywny w wysokości 200 złotych będzie adekwatna do w/w czynników jak też do stopnia zawinienia R. O..

Przy wymierzaniu obwinionemu kary grzywny Sąd wziął także pod uwagę cele prewencji indywidualnej i generalnej, które winna spełniać ta kara. Zdaniem Sądu orzeczona kara zapobiegnie w przyszłości ponownym czynom R. O. i będzie oddziaływać na niego wychowawczo, ponadto ukształtuje wyobrażenie społeczeństwa o konieczności przestrzegania norm prawnych i nieuchronności kary.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 118 § 1 i 3 k.p.w., a o opłacie na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w prawach karnych (Dz. U. 1983.49.223 tekst jednolity ze zm.).

Sędzia